

Miniatura

V kavarni je kot ponavadi pridušen hrup.
Vrata plahutajo neprestano in
vsak vstopajoči diši po deževnem večeru
(še kava te spominja na vonj gnijočega listja).
Sicer pa je tu zdaj toplo in
vsak ždi sam brezskrbno s cigareto v ustih.

Noč v pristanišču

Zerjavi
izteza roke.
Dan je umrl.
Mrmranje strojev
v daljavi.
Bat odšteva čas.
Slepo nebo je gong,
ki čaka udarca.

Vladimir Gajšek

Pesem

Na spolzken, dnu morja še so ostale ladje, napolnjene
z zlatom in kostmi,
mrtni zakladi in mrtni zakoni,
samota in pogašene vere v lastne oči,
sladki okus alg —
nekje nad valovi kričijo galebi leteč za ladjami, v vodi
poskačkujejo delfini,
sam sem na tej ladji, tudi ti boš jutri morda potaval
z njo,

sam, na vseh obalah sveta,
ljudej je lepše živeti v posteljah, plesati na palubi,
ljudej ne iščejo več potopljenih ladij,
želi jo živeti in umirati po človeško ali po živalsko,
školjke se odpirajo v pretemnih nočeh,
lovci na bliser jih grabijo,
ubogi ideali na vratu lepih žensk —
kitare odmevajo, sirena tuli,
prispeli smo, prispeli...
kopno, belu skalnata krš z obronki zorečega grozda
ali ledeni kosi gora in neskončne ravnice,
peščeni zalivčki, zelenje in dež,
sonca, lune,
letni časi,
kontinenti, mešanje jezikov —
to je življenje, ljubezen r. d. ljubeznimi,
nihče več ne misli na potopljene ladje z zakladi,
na mrtve kapitane, ki se smehljajo,
le kdaj pa kdaj se še najde kak norec,
ki prinese iz globine staro resnico
in tedaj vsi poslušajo.

Vera Zorko

Živeti kakor drevo

Nikoli ne bom
mogla živeti kakor drevo.
Preprosto in tiho,
kakor ljudje ne znamo.
Za moje korenine
bi ne bilo nikjer prostora,

Iz lirike mladih

kajti ljudje smo navajeni
kolovratiti po cestah,
ki se pretakajo
druga v drugo
in jim ni konca.

Nikoli ne bom
mogla živeti kakor drevo,
razpeto med pomlad in jesen.
Nikoli ne bom vedela,
kako je vsako pomlad
anova zaživeti, zazeleneti
in kako je vsako jesen umirati,
izkrvaveti svoj poslednji list.
Drevo ima
tisoč življenj,
ljudej pa je včasih
še eno težko živeti.

Nikoli ne bom
vedela, kako je,
kadar ti ptice sedajo na rame.
Kako je z vsemi
tisoč rokami
objeti tiste, ki so
ostali sami.

Tone Kuntner

Voda

Kjer voda pada,
je temno
in včasih preveč globoko.
Tam vodi pot samo naprej,
nazaj je prestirno.

Na črnem dnu
se je razbilo že mnogo
prenepotrebnih solza.
Nihče ne ve,
kdaj so odtekale.
Morda si ta i kdaj
tudi kaka riba zahoče
preveč življenja
in zaplava predaleč
in pade z vodo tja,
kjer je temno,
in včasih preveč globoko.

Tone Šušter

Idila

Mračna globel.
Visoka stoletna drevesa;
le tam na dnu,

ob drobnem curlajočem viru
skrivenčen hrast.

Se mlad je v neprodin senci
prezgodaj ostarel.

Le enkrat
je razgnalo sonce
večni mrak;
takrat,
ko je visoko zgoraj v bregu
obsvetilo
belino
mlad. breze...

Stanislava Lužnik

Spet krizanteme

Večer samotnih ptic
je sklonil hiše
nad vrtove.

Rumene krizanteme
se odpirajo
za tebe.

Pridi,
potrgaj brez usmiljenja
še sveže cvetove.

K iki samotnih ptic
prinasajo jesen.

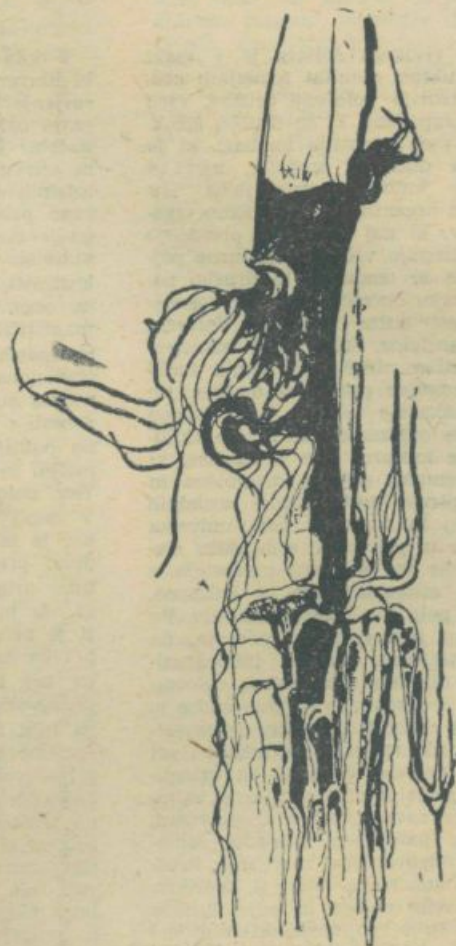
Herman Vogel

Mesečnik

Moje sanje te čakajo,
tihi, nesluteni medeninasti brat.
(Poznal sem nekoč veliko neznanko,
ki te zdaj na večer mehko zakotali
izza meja naših pogledov
na vzbočeno žametno ploskev.)

Tvoj prekradeni sprehod,
tvoj pijani okameneli premik
brez sledov in brez sence,
tvoje zaspano drsenje
na spodnjem stropu naši: nebes —
je moje spročelje.

Med zvezdami si tvoje roke
poiščejo pot.
Skozi začudeno drevje
in skozi rože v svetlem kvadratu
prinesejo travni duhovi
tvoje dišeče prste na moje veke.

Vinjeta: Miša Pengov